

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/113/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817205055
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3817205055.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a sudkýň Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: S. N., nar. X.X.XXXX, bytom T. XXX/X, Q., zastúpený JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 42 256 593, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO 35 792 752, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o. so sídlom Bratislava, Kubáňho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 411,34 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. februára 2018, č. k. 16Csp/49/2017- 103, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobca **m á** proti žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 411,34,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 411,34,- eur od 1.8.2016 do zaplatenia, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca so žalovaným uzavrel dňa 14.11.2014 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500090738, na základe ktorej mu žalovaný mal poskytnúť úver vo výške 1.500,- eur pri dohodnutom úroku 18,08% a RPMN 26,07% s tým, že výška mesačnej splátky vrátane platby podľa dohody o poskytovaní služieb predstavoval 81,99 eur. Od uvedenej sumy bol odpočítaný poplatok za poskytnutie úveru 150,- eur. Úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že v zmluve je nesprávne určená výška RPMN, keďže žalobcovi reálne k dispozícii poskytol sumu vo výške 1 350,- eur a nie 1 500,- eur, pričom do výšky hodnoty RPMN nezarátal poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur, čím umelo znížil hodnotu RPMN z reálnej výšky 36,34% na 26,07%. Žalobca namietal aj to, že v zmluve žalovaný neuviedol spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky, nie je v nej uvedená konečná splatnosť úveru. Žalobca ďalej uviedol, že predmetná zmluva neobsahuje ďalšiu povinnú náležitosť v zmysle § 9 ods 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to adresu predajcu, u ktorého môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo podať sťažnosť, ktoré nedostatky zmluvy spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť uvedeného úveru. Spoločne so zmluvou uzavrel dňa 14.11.2014 aj Dohodu o poskytovaní služieb, závislú na zmluve o úvere, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi ako aj so zákonom o spotrebiteľských úveroch a Občianskym zákonníkom. Na základe tejto dohody sa žalovaný zaviazal poskytnúť na jeho žiadosť služby spočívajúce v odklade splatnosti splátok, informácie o zostávajúcich záväzkoch, informácie pred splatnosťou splátky, informácie o prijatí platby, prepárovanie platby na príslušnú zmluvu, ako i ďalšie služby. Za túto službu žalovaný inkasoval odplatu mesačne vo výške 2,51% zo sumy schváleného úveru, čo predstavuje 34,56 eur mesačne.

Žalobca ďalej uviedol, že plnil záväzok voči žalovanému riadne, pravidelnými mesačnými splátkami od uzatvorenia zmluvy v celkovej výške 1 761,34 eur, pričom istina záväzku predstavuje sumu vo výške 1 350,- eur, na základe čoho žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré je povinný v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať. Žalovaný bol podaním z 1.7.2016 elektronicky vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia do 21 dní odo dňa doručenia výzvy. Žalovaný aj napriek tejto skutočnosti plnenie získané titulom bezdôvodného obohatenia v stanovenej lehote nevydal. V písomnom vyjadrení zo dňa 10.5.2017 žalobca dodal, že zmluva medzi sporovými stranami ani riadne nevznikla, keďže žalovaný akceptoval návrh žalobcu na uzavretie zmluvy právnym úkonom obsahujúcim zmenu v údajoch o hodnote RPMN, v dôsledku čoho tento návrh nebol zo strany žalovaného nikdy prijatý a zmluva nikdy nebola uzavretá. V súvislosti s uzavretou dohodou o poskytnutí služby uzatvorenej spolu so zmluvou o revolvingovom úvere uviedol, že táto dohoda bola v obdobných prípadoch vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to Okresným súdom Stará Ľubovňa spis. zn. 1C/125/2013 zo dňa 9.1.2014, obdobne judikoval tento právny názor aj Krajský súd Košice v rozhodnutí z 26.5.2016 spis. zn. 2Co/177/2015, či Krajský súd v Prešove v rozhodnutí spis. zn. 19 Co/282/2015. V súvislosti s premlčaním uviedol, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa, keď právny zástupca informoval žalobcu o tom, že zmluva nie je v súlade s právnou úpravou, t.j. dňa 24.6.2016 a subjektívna i objektívna premlčacia doba začala následne spočívať dňom doručenia žalobného návrhu na súd. V zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Prešove 7Co 84/2011 v danom prípade žalovaný prijímal bezdôvodné obohatenie úmyselne, preto od prijatia bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného začala plynúť dokonca 10 ročná premlčacia doba, preto vznesenú námietku premlčania v podanom odpore považoval za nedôvodnú.

3. Súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový a právny stav: dňa 12.11.2014 písomnou žiadosťou žalobca ako dlžník požiadal žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru, pričom v žiadosti pod bodom 5. uviedol, že požaduje úver vo výške 1.500,- eur so splatnosťou úveru v 42 mesačných splátkach, pričom mesačná splátka (vrátane úrokov) je 47,43 eur, celková čiastka, ktorú má žalovanému zaplatiť je 2.142,06 eur, predpokladaná RPMN 26,17%, ročná úroková sadzba 18,08%, priemerná RPMN 44,06%, ďalej sa v žiadosti uvádza poskytnutá suma revolvingu 1.500,- eur, celková čiastka revolvingu 2.142,06 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 26,17%, ročná úroková sadzba revolvingu 18,08%, poplatok za poskytnutie úveru 150,- eur. V žiadosti/zmluve sa ďalej nachádzajú v bode 6. zmluvy údaje o schválenom úvere, a to poskytnutá čiastka úveru 1.500,- eur, splatnosť 42 mesiacov, mesačná splátka 47,43 eur, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť 2.142,06 eur, RPMN za úver 26,07%, ročná úroková sadzba úveru 18,08%, priemerná RPMN 44,06%, poskytnutá čiastka revolvingu 1.500,- eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.142,06 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 26,07%, ročná úroková sadzba revolvingu je 18,08%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,05%, poplatok za poskytnutie úveru 150,- eur. Žalobca zároveň v uvedený deň, t.j. 12.11.2014 podpísal aj dohodu o poskytovaní služieb č. 8500090738 / č.l. 13 spisu/ uzavretú podľa § 51 Občianskeho zákonníka. Predmetom dohody je úprava podmienok poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej zmluve o revolvingovom úvere s rovnakým číslom ako je číslo dohody s tým, že služby sa poskytujú za dohodnutú odplatu vo výške 2,56% mesačne zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Podľa dohody žalovaný mal poskytovať žalobcovi nasledovné služby: a) informácia o zostávajúcich záväzkoch, b) odklad splatnosti splátok, c) informácia pred splatnosťou splátky, d) informácia o prijatí platby, e) vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, f) zmena zmluvy na podnet klienta, g) prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu, h) druhá upomienka zdarma. Zo strany žalovaného boli dohoda aj zmluva podpísané dňa 14.11.2014.

4. Právne vec posúdil podľa § 43c ods. 2, 3, § 44 ods. 1, 2, § 46 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1 zákona č. 129/2011 Z.z. o spotrebiteľských úveroch,

5. Žalobca uplatňuje voči žalovanému nárok ako bezdôvodné obohatenie, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného z titulu prijatia plnenia na základe uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere. Svojou povahou by išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom podľa § 2 písm. d) citovaného zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Je zrejmé, že v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona zmluva musí mať písomnú formu a musí mať zákonné náležitosti tak, ako predpokladá § 9 ods. 2 tohto

zákona. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že žalobca najskôr dňa 12.11.2014 požiadal o úver v sume 1.500,- eur na základe písomnej žiadosti, pričom uviedol údaje k požadovanej pôžičke 1.500,- eur, počet splátok 42, výšku mesačnej splátky úveru 47,43 eur, celkovú čiastku, ktorú musí zaplatiť 2.142,06 eur, predpokladanú RPMN za úver 26,17%, ročnú úrokovú sadzbu 18,08%, priemernú RPMN za úver 44,06 eur, poskytnutú čiastku revolvingu 1.500,- eur, celkovú čiastku pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.142,06 eur, predpokladanú RPMN po poskytnutí revolvingu 26,17%, ročnú úrokovú sadzbu revolvingu 18,08%, poplatok za poskytnutie úveru 150,- eur. Zo zmluvy vyplýva, že bod 6 zmluvy žalobca nevyplnil, túto časť zmluvy doplnil žalovaný. Žalovaný v tomto bode označenom ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“ uviedol odlišné údaje oproti návrhu v bode 5., napr. nachádza sa tam iný údaj - iná RPMN za úver, a to 26,07 %, iná predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu, a to 26,07 %, je tu uvedený údaj ročnej úrokovej sadzby úrokov z omeškania, ktorý v žiadosti žalobca neuvádzal. Z údajov v zmluve vyplýva, že žalovaný takto upravený návrh zmluvy podpísal dňa 14.11.2014. V súlade s § 44 Občianskeho zákonníka by bola zmluva uzatvorená okamihom prijatia jeho návrhu, avšak ak prijatie návrhu obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je odmietnutím návrhu a toto sa považuje v súlade s § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý (v tomto prípade dlžníkom - žalobcom). Zo zmluvy je zrejmé, že veriteľ ako osoba, ktorá mala prijať žiadosť žalobcu o poskytnutie úveru, schválil túto žiadosť až následne po podaní žiadosti, avšak s určitými zmenami. Okrem toho žalovaný zaslal žalobcovi ako dlžníkovi aj oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 14.11.2014, ktoré malo tvoriť súčasť zmluvy a v tomto oznámení uvádza i ďalšie údaje, ako napr. dátum splatnosti prvej splátky, konečnú splatnosť úveru, výšku splátky podľa dohody o poskytnutí služby (mesačne) a celkovú sumu odplaty za poskytnutie služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb, teda náležitosti, ktoré vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch, aby boli obsahom zmluvy. Takéto oznámenie veriteľa o schválení úveru však tiež nemožno považovať za prijatie návrhu predloženého dlžníkom vzhľadom k tomu, že obsahuje aj nové, doplnené údaje, ktoré už dlžník (t.j. v tomto prípade žalobca) následne neakceptoval. Súd teda považoval konanie veriteľa - žalovaného nie za prijatie návrhu predloženého žalobcom, ale za nový návrh, keďže žalovaný ako veriteľ neprijal návrh žalobcu ako dlžníka bez výhrad a zmien, keď oznamuje dlžníkovi prijatie žiadosti schválením úveru so zmenami tak, ako je uvedené v časti 6. - údaje o schválenom revolvingovom úvere, prípadne aj oznámením o schválení úveru. Prijatie návrhu so zmenami, doplnkami, ktoré vytvárajú základné zákonné náležitosti zmluvy, nemôže byť účinným prijatím návrhu na uzatvorenie zmluvy, ale predstavuje len nový návrh na uzatvorenie zmluvy /§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka/, ktorý ale žalobcovi nebol predložený na odsúhlasenie a podpísanie. Pri písomných zmluvách pritom platí, že aj prijatie návrhu musí byť uskutočnené písomne a musí byť žiadateľovi o prijatie návrhu aj doručené. Súd konštatuje, že obdobný názor je vyslovený aj Slovenskou obchodnou inšpekciou Ústredný inšpektorát SOI v Bratislave v rozhodnutí SK/0554/99/2014 zo dňa 20.1.2015.

6. Zmluva o spotrebiteľskom úvere preto nemohla byť uzavretá platne pre rozpor s citovanými zákonnými ustanoveniami /§ 39 Občianskeho zákonníka/. Vzhľadom k tomu, že súd dospel k záveru, že nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy, žalovanému nemôže patriť žiadne plnenie zo zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 14.11.2014, ale len plnenie z titulu vrátenia bezdôvodného obohatenia, ktoré poskytnutím peňažných prostriedkov nastalo na strane žalobcu. Je evidentné, že žalobca prijal plnenie v sume 1.350,- eur (po odpočítaní sumy 150,- eur, t.j. poplatku za poskytnutie úveru od sumy 1.500,- eur) a žalobca žalovanému uhradil celkom 1.761,34 eur, čo vyplýva z predložených dokladov o vykonaných úhradách. Žalovaný takto prijal plnenie nad rámec poskytnutého plnenia v sume 411,34 eur. Pokiaľ ide o dohodu o poskytovaní služieb zo dňa 14.11.2014, súd uvádza, že ani táto dohoda nemôže byť platná, nakoľko sa mala vzťahovať k uzavretej zmluve o revolvingovom úvere, avšak k uzavretiu úverovej zmluvy platným spôsobom nedošlo. S poukazom na uvedené vzniká na strane žalobcu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatnenom rozsahu, a to plnením na základe neplatného právneho úkonu. Ako bolo uvedené, žalobca zaplatil žalovanému sumu 1.761,34 eur, pričom splatiť mal iba sumu 1.350,- eur. Sumu 1.350,- eur uhradil zaplatením 4 splátok po 81,99 eur v období od 14.12.2014 do 17.3.2015 a poslednú sumu vo výške 1.433,35 eur uhradil dňa 24.3.2015. V uvedený deň po prvýkrát vzniká na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu, a to vo výške 411,34 eur, keďže v zmysle uvedeného takto uhradená suma naviac bola uhradená bez právneho dôvodu, keďže v danom prípade zmluvné strany uzavreli neplatnú zmluvu o revolvingovom úvere, preto súd podanej žalobe v tejto časti ako opodstatnenej vyhovel. V súvislosti so vznesenou námietkou premlčania je potrebné uviesť, že žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa názoru súdu nie je premlčaný, keďže k plneniu nad rámec poskytnutého úveru zo strany žalobcu došlo dňa 24.3.2015, žaloba bola podaná na súd 20.3.2017, na základe čoho súd konštatuje, že v danom prípade je

zachovaná subjektívna dvojročná i objektívna trojročná lehota v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov súd žalobe v časti istiny vyhovel. Žalobca si v konaní uplatnil aj nárok na úrok z omeškania a to od 21.4.2017 s tým, že vznik nároku na úrok z omeškania odvíja od uplynutia lehoty 21 dní od doručenia na dobrovoľné plnenie vo výzve zo dňa 1.7.2016. Súd preto žalobcovi priznal nárok na úrok z omeškania zo súdom priznanej istiny od 1.8.2016, a to v zmysle § 517 ods. 2 a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v platnom znení.

7. O trovách konania sporových strán rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1,2 , § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 218 ods. 1 veta druhá CSP, keď žalobca bol v celom rozsahu úspešný, preto mu súd priznal plnú náhradu trov konania voči žalovanému, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie , poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Uviedol, že predpokladom pre vznik zmluvy je to, že musí mať obligatórne náležitosti , pričom pri nedodržaní nedochádza k vzniku zmluvy. Ak však ide o fakultatívne náležitosti, potom ich absencia má za následok, že takéto dojednania nie sú platné . Ich nedodržanie nemá za následok, že zmluva nevznikne . Určenie podstatných zložiek právneho úkonu pre úverovú zmluvu vyplýva z ust. § 493 Obchodného zákonníka. Dohoda o RPMN nie je podstatnou náležitosťou , pre ktorú by úverová zmluva nemala vzniknúť. Poukazom na ust. § 2 písm. i/ a § 9 ods. 2 písm. j/ z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľskom úvere , zákonná úprava určenia RPMN vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Žalovaný určil uvedený údaj výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy . O tejto otázke rozhodol aj Krajský súd v Trenčíne , č.k. 5Co/839/2016 zo dňa 29.06.2016. Záver súdu prvej inštancie o tom, že nedošlo k dohode o RPMN a teda ani k vzniku úverovej zmluvy nie je správny, rovnako nie je správny záver o vzniku bezdôvodného obohatenia .Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalobca v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.05.2002, sp. zn. 1 M Cdo 11/2010, keď rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníkov konania ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.015.2011, sp. zn. 1 Cdo 196/2009. Tvrdenia žalovaného, že údaj o RPMN nie je náležitosťou zmluvy o úvere, pričom poukazuje na ustanovenia Obchodného zákonníka, nie sú správne . Náležitosť RPMN je obligatórnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá vyplýva z ust. § 9 ods. 2 písm. j/ z.č. 129/2010 Z.z. . Žalovaný zavádza spotrebiteľa, keď v zmluve uvádza RPMN ako predpokladaný údaj. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav, správne aplikoval právne normy, správne poukázal na oznámenie veriteľa o schválení úveru . Oznámenie veriteľa o schválení úveru nemožno považovať za prijatie návrhu vzhľadom k tomu, že obsahuje nové, doplnené údaje, ktoré už dlžník následne neakceptoval. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 17.01.2018, sp. zn. 15Co/247/2017, Krajského súdu Trenčín zo dňa 26.03.2018, sp. zn. 6Co/10/2018, Krajského súdu Žilina zo dňa 18.01.2018, sp. zn. 9Co/359/2017. Odlišný údaj o RPMN v časti 6. zmluvy, ktorú následne vypíňal žalovaný ako aj oznámenie veriteľa, ako jednostranný úkon, s ktorým nemal možnosť spotrebiteľ prejavíť súhlas, predstavujú odmietnutie návrhu žalobcu, a teda nový návrh, s ktorým žalobca neprejavil súhlas. Odvolanie žalovaného nie je dôvodné a preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

11. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako v celom rozsahu vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385

ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

12. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady odvolateľ ani netvrdil.

13. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ťažiskové odvolacie námietky odvolateľa smerujú proti ním tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

14. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

15. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

16. Súčasne odvolateľ namietal napadnutý rozsudok poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP - odvolanie možno odôvodniť tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci / ide o akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, napr. ide napríklad o právo na poučenie - tzv. manuálna povinnosť súdu, pochybenie pri vykonávaní dôkazov a pod., ako i poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, keď súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver o spotrebiteľskom charaktere zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere zo dňa 14.11.2014 medzi žalobcom a žalovaným (§ 52 OZ), ktorú je potrebné posudzovať (a nároky z nej) podľa noriem spotrebiteľského práva (tiež zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzavretia) a preskúmaním ktorej obsahu správne posúdil, že táto je neplatnou v celom rozsahu pre jej rozpor s ust. § 39 Občianskeho zákonníka v jej viacerých častiach, bodu 6, keď tento bod bol doplnený žalovaným. V bode 6 sa nachádzajú odlišné údaje ako v bode 5, iná RPMN, iná predpokladaná RPMN, je uvedený údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania, ktorý v žiadosti žalovaný neuviedol. Odvolací súd je toho názoru, že za takejto situácie nemožno mať za to, že by zmluva údaj o RPMN obsahovala, pričom zároveň je nespochybniteľné, že údaj o RPMN má byť v zmluve uvedený spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti v čase uzatvárania zmluvy zmluvnými stranami, a to z dôvodu predovšetkým právnej istoty spotrebiteľa, ktorý s prihliadnutím aj na tento údaj má možnosť rozhodnúť sa, či zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavrie, alebo takúto zmluvu neuzavrie. Rovnako oznámenie veriteľa o schválení úveru nemožno považovať za prijatie návrhu predloženého

dlužníkom, keď obsahuje nové, doplnené údaje, ktoré dlžník neakceptoval a to dátum splatnosti prvej splátky, konečnú splatnosť úveru, výšku splátky a podľa dohody o poskytnutí služby a celkovú sumu odplaty zas poskytnutie služby. Po zistení, že žalobca zaplatil žalovanému o 411,34 eur viac, ako mu žalovaný v skutočnosti poskytol (1.350 eur), titulom vydania bezdôvodného obohatenia (§451,ods.1,2, § 456, § 457 a § 458 OZ) v uvedenom rozsahu žalovaného voči žalobcovi s príslušným úrokom z omeškania v zákonnej výške (§ 517, ods. 2 OZ, § 3 nar. vlády č.87/1995 z.z.) zaviazal, čím žalobe plne vyhovel. Rovnako správne uzavrel, že dohoda o poskytnutí služieb zo dňa 14.11.2014 je neplatná, nakoľko sa mala vzťahovať k uzavretej zmluve o úvere, avšak k uzavretiu zmluvy platným spôsobom nedošlo. Vzhľadom na plný úspech žalobcu, správne rozhodol súd prvej inštancie tiež o náhrade trov konania, keď žalobcovi priznal nárok na ich náhradu voči žalovanému v rozsahu 100 % (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP) s tým, že o ich výške po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením rozhodne vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). 15. Na zdôraznenie správnosti a s prihliadnutím na vymedzené dôvody odvolania žalovaného, uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti:

18. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno pochybovať o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu (a v odvolaní to nespochybňuje ani samotný žalovaný), založeného žalobcom a žalovaným predmetnou zmluvou o úvere. Odvolací súd nespochybňuje, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol právny vzťah zo zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Na základe tejto zmluvy sa žalovaný v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti zaviazal poskytnúť žalobcovi ako fyzickej osobe - nepodnikateľovi peňažné prostriedky a žalobca sa tieto zaviazal splácať v pravidelných splátkach, pričom pri uzatváraní zmluvy nevystupoval v rámci svojej podnikateľskej, alebo obchodnej činnosti. Ako správne tiež uviedol súd prvej inštancie, uvedená zmluva vzhľadom na povahu účastníkov právneho vzťahu (žalovaný - dodávateľ, žalobca - spotrebiteľ) je teda zároveň i spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere podriadenou tiež režimu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

19. Vzhľadom na tento spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, v ktorom má pôvod v konaní uplatňovaný nárok voči žalovanému, súd prvej inštancie zákonu zodpovedajúcim spôsobom, vychádzajúc z princípu ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu posúdil, že naň dopadajú normy spotrebiteľského práva.

20. Súd prvej inštancie teda postupoval správne, keď na danú vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka. Takéto pravidlo je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 19. júna 2013 č.k. I. ÚS 402/2013-10 v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku, nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. 19. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. však definitívne expressis verbis vyriešila výkladové rozdiely, na ktoré sa odvoláva žalovaný (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z dôvodovej správy k zákonu vyplýva, že cieľom jej prijatia je odstrániť výkladové problémy v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, s nimi súvisiace vzťahy a osobitne vzťahy tzv. akcesorického charakteru. Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe spotrebiteľskej zmluvy sa vždy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z tohto dôvodu sa preferuje priorita Občianskeho zákonníka, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší a to na celý režim právneho vzťahu, aj keby sa na právny režim mohla použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Predmetné ustanovenie zachytáva prevažujúcu výkladovú prax a jeho cieľom je iba výslovne stanoviť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky.

21. Nespôsobilou k zmene napadnutého rozhodnutia je tiež námietka žalovaného spočívajúca v tom, že záver o neplatnosti zmluvy, keď táto neobsahuje údaj o RPMN má za následok neplatnosť celej zmluvy, keďže podľa žalovaného údaj o RPMN nie je obligatórnou náležitosťou zmluvy, pričom ide o dohodnutý údaj, pretože na takomto závere vychádzajú z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, súd prvej inštancie neplatnosť zmluvy ako celku nezaložil. Ťažiskovým dôvodom, vychádzajúc z bodu 16.

odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, je totiž dojednanie a následný postup žalovaného vyplývajúce z bodu 6. dotknutej zmluvy v tom, že ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“ uviedol odlišné údaje oproti návrhu v bode 5., nachádza sa tam iný údaj - iná RPMN za úver, a to 26,07 %, iná predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu, a to 26,07 %, je tu uvedený údaj ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania, ktorý v žiadosti žalobca neuvádzal. Súčasne súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že oznámenie veriteľa o schválení úveru však tiež nemožno považovať za prijatie návrhu predloženého dlžníkom vzhľadom k tomu, že obsahuje aj nové, doplnené údaje, ktoré už dlžník (t.j. v tomto prípade žalobca) následne neakceptoval a to dátum splatnosti prvej splátky, konečnú splatnosť úveru, výšku splátky a podľa dohody o poskytnutí služby a celkovú sumu odplaty zas poskytnutie služby. Dohoda o poskytnutí služieb zo dňa 14.11.2014 nie je platná, nakoľko sa mala vzťahovať k uzavretej zmluve o úvere, avšak k uzavretiu úverovej zmluvy platným spôsobom nedošlo. Správnosť týchto ťažiskových dôvodov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoj záver o absolútnej neplatnosti zmluvy pre jej rozpor s dobrými mravmi.

22. Už len v kumulatívne s vyššie uvedenými ťažiskovými dôvodmi, na ktorých a to v celom rozsahu dôvodne a správne založil súd prvej inštancie svoj záver o neplatnosti celej úverovej zmluvy, vyznievajú jednoznačne v neprospech žalobcu, ako spotrebiteľa, je dotknutá zmluva z hľadiska platnosti neudržateľnou.

23. Pokiaľ odvolateľ poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 5Co/839/2016 zo dňa 29.06.2016, odvolací súd uvádza, že na danú vec sa rozhodnutie nevzťahuje, nakoľko vychádza z iných skutkových okolností.

24. Vychádzajúc bez ďalšieho zo správnosti vyššie uvedeného záveru o absolútnej neplatnosti celej zmluvy, v dôsledku ktorého má žalovaný nárok len na zaplatenie čiastky, ktorú skutočne žalobcovi poskytol (1.350 eur), ktorú však žalobca preukázateľne preplatil o sumu 411,34 eur, keď žalovanému zaplatil sumu 1.761,34,- eur, je správnym záver o vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného s povinnosťou jeho vydania žalobcovi.

25. Odvolací súd teda nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie v celom rozsahu, za vecnej správnosti rozhodnutia tiež v častiach úroku z omeškania a náhrady trov konania medzi stranami sporu. Odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

26. Keďže teda preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že žiadna z odvolacích námietok nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

27. O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ako úspešnej strany sporu v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100%).

34. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

28. Toto rozhodnutie prijal Krajský súd Trenčín pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).